

ORTENS BÄSTA

penna

KATEGORI BOK

TÄVLINGSBIDRAG 27

Psykologen

Fiaz Dowlatai

2000

Uppväxt i: Afghanistan

Bosatt i: Hässelby Gård, Stockholm

Våren 2006, Badakhshan

Det är mitt i natten, regnet öser ner på taket och vinden blåser hårt genom det stora trasiga mörkgröna fönstret i det trånga vardagsrummet i vårt hus. Det är början av våren och varje år är det samma hemska väder under denna årstid. Jag ligger tätt bredvid mamma som ligger bredvid min storasyster Hajar. Jag är hungrig, som vanligt, därför har jag inte kunnat somna trots att klockan är mycket. Men också för att ljudet av åskan och vinden skrämmer mig. Mamma brukar vara den som somnar sist av alla, men numera är hon först - hon är trött efter att ha jobbat hela dagen under regn och sol. Mamma är jordbrukare, hon odlar morötter och andra grönsaker som tomater och broccoli. Ibland hjälper jag till när hon tillsammans med Hajar jobbar på vår gård som ligger precis bakom vårt hus. Hajar är tre år äldre än mig, hon fyller snart nio. Jag fyllde sex år förra veckan. Jag visste inte ens att det var min födelsedag, det var mamma som påminde mig om det. Jag gick hemifrån för att som vanligt springa ner till grannens gård och stjäla röda vindruvor och plommon, men precis när jag svängde vid porten för att fortsätta via vår gård till grannens gård, hittade jag mamma gråtande vid pappas grav. Ja, de begravde pappa efter att han blev ihjälskjuten av en okänd man vid vårt hus då de trodde att pappa var en förrädare och kommunist som hade hjälpt Sovjetunionen under deras tid i vårt land, och därför förtjänade han inte att bli begravd på området kyrkogård. Jag förstår inte vad de här orden betyder, ingen har förklarat för mig och inte har jag undrat heller.

”Varför gråter du, mamma?” sa jag och satte mig bredvid henne och började röra vid pappas grav.

”Därför att det var precis den här dagen för sex år sedan som jag förlorade honom”, sa hon.

”Och det är din födelsedag, mördare”, sa Hajar bittert. Hon satt bredvid mamma för att trösta henne.

”Mördare? Vad betyder det? Och varför kallar du mig för det?” undrade jag förvirrat!

”Det är för att pappa dog den dagen du föddes, du tog hans liv!”

Jag vet inte varför Hajar är så elak mot mig ibland, hon slår mig i huvudet när ingen finns i närheten, och säger att jag måste dö, annars kommer jag bli som storebror Shahin när jag blir stor.

Jag vänder på mig för att se ut genom det trasiga fönstret om det snöar ute, men istället ser jag något helt annat. Jag ser storebror Shahin göra push-ups i mörkret, han är helt naken.

Konstigt, han brukar inte träna på dagen, hur kommer det sig att han gör det mitt i natten, och en sådan här natt? Jag måste se vad som verkligen pågår där, jag är nyfiken. Blixten lyser upp

rummet en kort stund och det jag ser chockar mig. Nu ser jag att det inte är bara Shahin som är naken utan hans fru Fatma också. Och Shahin gör inte push-ups, han utövar det som vita människorna gör i de äckliga CD-filmerna som Shahin tittar på mitt på dagen ibland när hans flickvän är hos honom. Han beordrar då alla att lämna vardagsrummet - det enda rummet i hela huset - så att han tillsammans med den otrevliga pashtunflickan kan vara själva och titta på äckliga filmer.

Fatma ligger på magen och har rumpan i luften, medan Shahin står på knä och drar något fram och tillbaka i Fatmas kropp - jag kan inte se tydligt vad det är. Jag fortsätter se på dem och samtidigt märker jag att min kropp har blivit varmare och jag är nervös, hjärtat har blivit galet och mellan mina ben känner jag att min ”dingil” har blivit lång och hård. Blixtens ljussken gör att jag ser Shahin röra sig snabbare innan han slutar och de ligger tysta och trötta bredvid varandra. Jag rör min dingil och känner den ovanliga hettan bara stiga. Jag som är ovan vid situationen slutar massera den och den lugnar sig. Sen slutar jag ögonen och försöker sova - kanske det hela bara var en konstig dröm.

Maj 2017, Stockholm

Jag har en lång lista på saker som tråkar ut mig i livet, där står också några saker som gör mig galen. Högst upp på min lista finns fem saker. Först: att stå nära någon som kontinuerligt röker - lukten är vidrig och får mig att kräkas. Två: att argumentera med någon som inte har kunskap men som själv inte vet det. En sådan person tror sig alltid ha rätt och lyssnar inte på vad du har att säga, utan säger vad hen vill och kan göra dig förbannad - *fucking losers!* Tre: att titta på Bollywood-actionfilmer där de överdriver för mycket. Trailern brukar ofta vara lockande, men mitt i filmen inser man att man blivit lurad. Det värsta är att man inte kan sluta titta då, och när filmen är slut så svär man för sig själv att ha valt skiten. Fyra: att hamna i ett slagsmål med en person som skriker och svär mycket. Bitch, slå mig om du kan, men med munnen stängd! Och så kommer det sista, som aldrig varit lätt för mig - trots att jag verkligen behöver det ibland. Fem: att träffa en psykolog. När det kommer till ämnet känslor så är jag riktigt bra på att lyssna, men inte att berätta om mina egna. Det känns pinsamt att sitta tyst i ett rum där man ser lustiga leksaker, konstiga former, och där man inte hör något annat än den tickande klockan på väggen och sitt eget hjärtslag - och en person som ställer irrelevanta frågor. Jag är alltid frisk fram tills jag sitter i den hårda plaststolen i väntsalen på BUP eller hos läkaren på vårdcentralen, då börjar den riktigt tråkiga processen som jag kallar *The Freaking Silent War of Shitty Thoughts* och som gör mig sjuk. De som själva varit hos

psykolog förstår nog precis vad jag menar, ni andra som ännu inte gjort det, ni kommer säkert göra det någon gång - om ni är registrerade i det svenska systemet.

”Hej ... God morgon!”

När jag vänder mig ser jag en blond tjej med ett *smiley face* och en pärm i handen. Hon kan inte vara äldre än 28 år, men hennes klädstil och kroppsform säger något annat - *sweet 20!* Hon har på sig adidasneakers och tights yoga pants, *fit as hell*. Jag reser mig upp från den hårda mörkgråa stolen och är redo för att skaka hand med henne - bara för att vara artig, inte för att jag vill känna på hennes mjuka hud.

”Linda, psykolog”, säger hon och sträcker fram handen. ”Josephine har gått på föräldraledighet eftersom hon snart föder barn så från och med idag är det mig du kommer träffa.”

”Tawab”, säger jag och tar hennes hand i min.

”Vill du ha något innan vi går in i mitt rum och börjar?” frågar hon, fortfarande smiley.

”Ursäkta! Vad menar du med börjar? Börja vadå? Och vad skulle jag vilja ha?” reagerar jag.

”Åh, ursäkta mig! Jag menade om du ville ha typ kaffe eller te, eller kanske ett äpple innan vi går in på mitt rum och börjar prata om varför du är här.” Jag visste precis vad hon menade, ville bara göra henne nervös - något som får mig att känna mig mäktig och arrogant. Kanske inte rättvist att driva så här med människor, men jag gillar det - så länge det inte skadar någon.

”Lite vatten ... tack!” säger jag till slut. Hon går till vattenbehållaren, böjer sig ner och öppnar skåpet för att ta en pappersmugg och hälla upp vatten till mig. Jag står kvar och försöker att inte stirra på hennes runda sexiga rumpa, men det är svårt att inte göra det och jag blir tvungen att bita mitt finger för att distrahera tankarna från att gå för långt med fantasin. Min dingil börjar vakna, men det är varken rätt tid eller bra tillfälle att gå på toan och runka. ”Ska vi?” säger hon och ger mig muggen.

”Efter dig”, säger jag och visar henne vägen med handen.

”Vi ska inte dit, här är rummet”, säger hon. Oops, jag hade pekat i fel riktning.

Rummet är mörkt och där finns konstiga barnsliga saker, och precis som i förra rummet där jag och Josephine brukade ha sessioner, hänger det en tickande gammaldags klocka på den bruna väggen. Jag är på BUP vid Stockholms Södra, rummet ligger på elfte våningen och härifrån kan man se vattnet och bron där pendeltåget går. Jag undrar hur det känns att stå på bron och kasta ner stenar på de passerande båtarna, elakt tänkt va?

”Så ... Taawab, berätta! Hur mår du?” frågar hon när jag slagit mig ner i fåtöljen mittemot fönstret. Hon sitter på en brun stol framför mig.

”Det är bra, Jinda”, svarar jag.

”Det är Linda!”

”Och det är Tawab, inte Taawab!”

”Jag ber verkligen om ursäkt, det är bara lite ovanligt för mig att uttala utländska namn. Hoppas du inte tar det illa upp.”

”Och du förväntar dig att jag ska uttala ditt namn rätt? Vadå, tror du att ditt namn är vanligt för mig?”

Hon blir tyst och hennes smile försvinner, men snart ler hon igen och börjar:

”Så Tawab, berätta! Varför är du här idag?”

”För att personalen på boendet ville det.”

”Jag förstår att de hänvisade dig hit, men varför är du ...”

”Kolla, miss Linda! Vi behöver verkligen inte gå igenom allt det här. Jag sa till dem att jag behövde sömnmedicin men istället skickade de mig hit. Om du bara ger mig medicinen så drar jag. Punkt slut!”

Linda tittar ner i pärmen för att läsa lite om det som står i de många pappren, sedan tittar hon upp igen, och spricker upp i ett ännu större leende:

”Här står det att du försökte bränna ner byggnaden, för att du inte kunde sova? Vill du berätta hur du tänkte och vad som verkligen hände? Jag vill försäkra dig att inget som du säger här kommer lämna det här rummet, jag har tystnadsplikt.”

Då börjar tankarnas tysta krig igen: säg inget till idioten, hon kommer ju ändå inte förstå! Vad ska du säga? Att du är en galning som inte kan se andras glädje när du själv lider? Eller att du är en ... Tyst med dig, tänk inte ens på att berätta något om det - det kan leda dig till fängelse, idiot. Det kanske är bäst om du säger sanningen om vad som hände den natten på boendet, eller bara en kortversion - och sluta tänka på det som hände i hemlandet ...

”Jag var arg, kunde inte styra tankarna ...”

”Var du arg på någon eller något särskilt? Kan du berätta om orsaken till din ilska?” Linda lägger pärmen och pennan på kaffebordet och drar stolen lite mot mig så att hon sitter närmare. ”Du kan lita på mig Tawab”, säger hon mjukt.

”Kan jag, verkligen?” säger jag tyst.

”Självklart kan du det, du kan prata om vad som helst med mig.” En del av mig vill börja prata om mina sexuella känslor och tankar för henne, berätta för henne om hur jag just nu fantiserar om att se henne naken, röra vid hennes stora sexiga bröst och hennes rumpa, ta

henne hårt i tutturna och kyssa henne med lust innan min dingil träffar hennes kön. Jag känner hur min dingil börjar bli varm när jag tänker dessa tankar. Men jag kan inte säga det här till henne, jag vill inte skrämma bort henne - jag behöver ju hennes hjälp för att få min sömnmedicin. Så istället för att berätta om mina sexfantasier samlar jag ihop mig några sekunder för att formulera mina meningar, innan jag öppnar munnen och ger Linda en kortversion av vad som hände på boendet och varför:

”Igår kväll hade ungdomarna på boendet en fest, det var någons födelsedag och de firade med hög musik, god mat och annat skit. Jag var också där, men inte bjuden av ungdomarna utan det var Elin, min kontaktperson, som bjöd mig. Men ingen av de andra pratade med mig, som vanligt - alla tog avstånd och ignorerade mig. Jag blev ledsen och gick ner till mitt rum som ligger på våning åtta - festen var på våning nio.” Jag pausar, tar en klunk av vattnet och tittar ut genom fönstret innan jag fortsätter:

”Jag försökte sova men det gick inte, försökte läsa ”Tärningsspelaren”, min favoritbok, men kunde inte koncentrera på grund av den höga musiken. Jag ville gå ut men det var för sent och personalen lät mig inte göra det. Då satt jag tyst på min säng och började räkna baklänges från hundratusen ...” Medans jag berättar det här får jag en stark flashback. Blod, kniv, åska, skri, rädsla ... Och jag själv mitt i allt. Jag kan se mammans öppna ögon fast hon inte andas, Hajars skri är högre än åskan och Fatmas blod överallt på den gula mattan i vardagsrummet. Jag får panik, adrenalinet ökar och jag är redo att resa mig upp, gå till fönstret och hoppa ut för att få allt att sluta, men innan jag gör något blir jag medveten om Lindas närvaro i rummet.

”Vill du berätta vad som hände sedan?” säger hon och tar av sig sina glasögon. Fuck, hon har vackra ögon, de är stora och blåa, med långa lockande ögonfransar.

”Klockan var två på natten när musiken stängdes av och och det blev tyst i byggnaden. De sov inom kort, men efter att ha förstört min sömn. Hur kunde de vara så envisa och elaka? Jag skiter i att det var någons födelsedag, de kunde väl fira på dagen va! Det som gjorde mig besviken var att inte heller personalen sa något till dem om den höga musiken och det störande ljudet. Elin jobbade inte, de andra i personalen är inte vänliga ... Jag försökte till fram till klockan tre, men lyckades inte somna. Jag gick upp till våning nio för att se om någon var vaken där så att jag kunde be dem att titta på någon film med mig, men jag hörde att alla sov som bebisar! Jag hade ångest och var riktigt arg, gick ner och knackade på personalrummets dörr, men ingen respons där heller. Till slut vann de negativa känslorna över mig och jag gick in i köket. Först satt jag vid köksbordet med ett glas vatten och började meditera genom att andas långsamt med slutna ögon och låta hjärnan vila, men det blev inte

lugnt i huvudet ändå. Så jag gick upp, satt på spisen och hällde en flaska olja på den. Sedan gick jag tillbaka till mitt rum och stod vid fönstret tills brandlarmet började tjuta och alla i byggnaden vaknade. Inom minuter var alla ute i korridorerna, både ungdomar och personal sprang ner för att lämna byggnaden - inklusive mig som skrattade i hjärtat. Brandbilen kom, larmen stängdes av och hela byggnaden blev undersökt.” Jag ser på det passerande pendeltåget och vänder sedan blicken till Linda, som nu har glasögonen på igen och lyssnar uppmärksamt.

”Hur kändes det?” säger hon.

”Hur kändes vad?” säger jag.

”Efter att ha skapat ett kaos, hur kändes det?” upprepar hon.

”Tillfredsställande! Jag skrattade av nöje. Det var mitt sätt att hämnas, trots att det kanske var fel enligt andra. Men just då tänkte jag inte på vad som var fel eller rätt. De hade förstört min sömn och ignorerat mig helt, de fick vad de förtjänade!”

Linda tar fram pärmen och börjar anteckna. Snart ringer alarmet i hennes telefon som talar om att vår tid är slut.

”Jag är ledsen, vi måste tyvärr sluta för idag, men jag ska prata med personalen på boendet och boka en ny tid så att vi kan prata mer”, säger hon och ställer sig upp med sin pärm, penna och telefon.

”Får jag det nu?” undrar jag och reser mig upp också.

”Vad menar du?”

”Medicinen, sömnmedicinen menar jag.”

”Tyvärr, vi måste träffas minst tre gånger för att jag ska kunna skriva recept!”

Seriöst? Kommer jag behöva göra den här skiten två gånger till? *Not gonna happen!*

Jag säger inget, önskar bara att Josephine var här, hon hade förstått mig bättre.

Linda öppnar dörren och vi går ut i den tomma korridoren, inte ens tjejen i receptionen finns på sin plats. Vi går fram till hissen, sedan skakar vi hand och säger hejdå innan jag tar hissen ner och hon går tillbaka till sitt tråkiga kontor. Jag får ett sista glimt av hennes rumpa, shit vad jag kommer runka ihjäl mig när jag är hemma.

När jag kommer ut från den höga byggnaden och andas in den friska luften, kommer en plötslig tanke. Varför gick jag inte på toan där uppe vid Lindas kontor för att röra min kropp och lugna ner min dingil? Skit i, det är ändå för sent nu, *better try next time!*

Jag är vid Södra Station när jag får ett samtal från Hasib, min bästa killkompis i Sverige.

”Hej *kos bibi*”, säger han när jag svarar. Kos bibi på dari betyder två saker. Det ena: mammas fitta! Det andra: mormors fitta! Och det är så för att i vissa delar av Afghanistan används ordet *bibi* för mamma och i andra för mormor. Men när det kommer till mig och Hasib så betyder det inget särskilt, vi skämtar bara med varandra så.

”Hej *arami*”, säger jag. Ordet *arami* betyder jävel.

”Var är du? Vi skulle ses.” säger Hasib.

”Är vid Stockholms Södra. Visst skulle vi ses, men inte förrän klockan elva, idiot. Nu är hon 10:50.” säger jag.

”*Fuck you*, om du kommer sent kommer jag att fucka dig. Fattat?” säger Hasib halvt på skämt och halvt på allvar.

”Vänta vid Plattan, ses där snart.” Jag avslutar samtalet och tar fram mitt SL-kort för att blippa och skyndar till tåget som går mot Centralen nu.

”Ursäkta, ursäkta”, säger jag och passerar personerna i rulltrappan och springer ner. Jag kan höra tågföraren säga att dörrarna stängs och strax börjar dörrarna stängas.

”Fuck fuck fuck, nej ...” Jag springer med all kraft jag har och slänger mig in i tåget i sista sekund.

”*Oh, thank God! I am in.*” Anfådd tar jag fram hörlurarna för att lyssna på musik, medan jag går och sätter mig bredvid en somalisk tjej med vit sjal på sig. Kent, *Utan dina andetag*. En av mina absoluta favoriter bland svenska låtar.

Medan jag lyssnar tänker jag på alla lögner jag sa till Linda. *Well*, egentligen sa jag sanningen, det enda som inte stämde var att jag inte alls gick till födelsedagsfesten på våning nio. Jag fick inbjudan av ungdomarna, men orkade inte gå upp för att se dem dansa i cirklar som idioter och lyssna på de vanliga tråkiga persiska ”*bandari*”-låtarna. *Not my type of fun!* Jag är typen som uppskattar tystnad. Självklart dansar jag ibland, men bara när jag är ensam på mitt rum. Anledningen till varför jag hällde oljan på spisen var sann, de lyssnade på hög musik och störde min sömn, sen sov de gott. Där var jag, ensam i mitt rum med aggressiva tankar och en tröttsam huvudvärk.

”Nästa, Centralen!” Den kvinnliga rösten som kommer från högtalaren väcker mig ur tankarna, jag byter musik från Kent till Eminem innan jag går av tåget.

”Tjenare *kaka Tawab*”, säger Hasib och kramar mig vid Plattan. Kaka på dari betyder farbror, men för mig och Hasib betyder det inget annat än ett roligt skämt.

”Tjena kaka Hasib”, säger jag och pussar honom på kinden - det han hatar mest.

”Läget?” säger han irriterad på vad jag just gjorde och torkar av kinden med sin hand. Han fortsätter: ”Jag slår vad om att du inte sovit ... igen.” Smart pojke, han förstod direkt när han såg mina röda ögon.

”Det är lugnt! Har du grejerna med dig?” säger jag och tittar runt på de nyanlända och de svenska gangsterungdomarna med sina falska GUCCI-kläder som rör sig i små grupper.

”Yes, all set!” svarar han. Jag gillar Hasibs engelska accent. Egentligen har han ingen särskild accent - han kan bara några ord på engelska som han lärt sig från filmer - och när han försöker uttala orden låter han rolig, eftersom han inte lyckas och till slut säger han något helt annat. Och jag vet inte varför jag tänker på hans uttal just nu.

”Okej då, ska vi?” säger jag och visar vägen mot Kungsträdgården.

”Absolut, vi går när du är redo”, säger han och står stilla.

”Jag är alltid redo, är du det?” säger jag och slår honom på armen.

”Aj, idiot ... Jag var redo när du inte ens var nära redo”, säger han, fortfarande stilla.

”Jag är två gånger mer redo än du är”, säger jag och smilar.

Han tystnar, tänker lite och fortsätter sen:

”Okej, jag ger mig. Vi drar!” Han börjar gå och jag skrattar.

Planen är att vi ska promenera via Kungsträdgården till Slussen, där vi ska ta färjan till Djurgården för att äta lunch på en bänk bland de mysiga lugna djuren på Skansen och njuta av naturen där. Men vi ska inte gå in via den vanliga entrén, där behöver man bara betala en massa - i onödan - utan vi ska klättra in via ett träd på baksidan. På så sätt blir det mer äventyr och vi sparar pengar också - som vi sedan kan spendera på chips, Marabou choklad och annat skit som vanligt.

Vi är nu vid Kungsträdgården och det är otroligt mycket folk här. De flesta har kommit för att lyssna på konserten med ett rockband, så överallt är det folk med läderjackor, västar, nitar och tatueringar. Vi passerar och är nu uppe på bron som leder till Slottet, Gamla Stan och Slussen. Hasib skrattar åt bandet och hur hemsk musiken var, medan jag skrattar åt hans skratt. Varken han eller jag gillar rock.

Det är söndag, maj 2017 och om några veckor har vi lov. Jag sökte sommarjobb hos Apple Store i Täby Centrum förra månaden men fick nej, sen försökte jag inte igen. Jag orkar inte läsa fler formella mejl där de skriver fint att de är ledsna för att jag inte fått jobbet, men att de tycker att jag är duktig och måste fortsätta söka vidare. Vadå, jag kommer inte svälta här, socialen betalar ju - som många ungdomar i skolan säger. Dessutom kommer jag gå i sommarskolan och plugga engelska, så jag kommer ha fullt upp - typ.

”Förresten, har du gjort svenskaläxan?” undrar jag när vi precis klivit på båten som ska till Djurgården.

”Menar du svenska som invandrarspråk?”

”Nej idiot, eller jo. Fast man säger svenska som andraspråk ... I alla fall, har du gjort den?”

”Hmm, nej! Jag orkar inte plugga något hemma”, säger han rastlöst.

”Oha, då förstår jag varför du talar så dålig svenska!” Hasib blir sur först, men sedan skrattar han åt sättet som jag uttryckte mig på. Men seriöst, han är riktigt dålig på svenska, framförallt uttalet. Undrar hur han kommer låta om fem år - förmodligen inte mycket annorlunda än idag.

Solen skiner och skickar varma hälsningar uppifrån, samtidigt som det blåser skönt i ansiktet. Himlen är molnfri och vågformationerna som båten skapar efter sig är avslappnande och konstnärliga. Båten är full med människor, de flesta är på väg till Gröna Lund antar jag, eftersom barnen talar glatt om vilka saker som de kommer att göra där - vilka attraktioner de kommer åka. Mitt fokus är på en brun tjej som har tjockt svart hår och stora mörkbruna ögon. Hon kan inte vara äldre än femton, söt och vacker - som en docka. Det är hennes kroppsform som lockar mig mest, en tight rumpa och två lagom stora bröst. Shit, jag kan se hennes rosa bikini under de vita jeansen och den vita tröjan. Det är bara hennes Nike-sneakers som är svarta, allt annat är en blandning av rosa och vitt - rosa örhängen, vitt mobilskal och rosa naglar. Jag fantiserar om att hålla hennes midja med både händer och dra henne till mig, så att jag sen kan ta henne om rumpan med ena handen och om nacken med andra, och dra henne ännu närmare intill mig för att kyssa henne och röra vid hennes mjuka hy. Jag är mitt inne i min fantasi när jag plötsligt märker att en blond kille som suttit vid sidan ställer sig upp, går fram till henne och kramar henne. Han tar henne om rumpan med ena handen och om nacken med andra, och så kysser de varann.

”Fuck!” hör jag mig själv säga. Besvikelsen i hjärtat är djup. *”Luck is a bitch!”*

”Huh?” reagerar Hasib på mina ord. ”Säg inte att du stod och fantiserade om den där tjejen ... Seriöst? Hon har ju en kille ... Tur att Rania är inte med.” Idioten vet hur jag fungerar. Rania är min tjej, hon skulle också komma idag, men eftersom hennes mamma var sjuk - igen - behövde hon stanna hemma och ta hand om henne.

”Fuck off”, säger jag surt och börjar gå mot utgången, ”Kom igen nu, vi drar.”

Vi går av båten. Det går knappt att ta sig fram, överallt är det folk som ska till Gröna Lund. Vissa köper biljetter medan andra redan har köpt biljetter och väntar i kö för att gå in. Några kommer ut från nöjesparken för att träffa sina vänner som precis kommit från båten så att de tillsammans kan gå in i leklandet igen. Värmen och ljudet av av alla människor stör mig.

”Fortsätt bara, det är inte mycket kvar”, säger Hasib som är bakom mig. Scenen påminner mig om gränsen mellan Ungern och Österrike, när jag var på flykt, men innan jag får någon flashback skakar jag av mig tanken och koncentrerar på nuet - trots att nuet suger.

Vi är vid spårvagnshållplatsen och här är det mindre folk - men fortfarande mycket ljud.

”Har du köpt dricka?” frågar jag när vi är vid huvudentrén till Skansen och fortsätter till vänster mot vår egen gratisentré.

”Ja ja, ja! Du har frågat tio gånger sen vi sågs. Jag har köpt läsk, Redbull till dig och Cola till mig.”

”Käften då, skrik inte som en *fucking bitch*. Du kunde bara svara ja ... Men varför gör jag en stor grej av det? Jag kan väl hålla käften själv och låta bli, och sluta fråga samma fråga om och om igen som en galning. *Fuck*, jag blir galen av allt upprepande, bättre om vi bara fortsätter i tystnad.” Hasib skrattar åt mig! Men seriöst, varför upprepar jag saker idag?!

”Här, vi är framme. Yalla, du först, det var ju din idé”, säger Hasib när vi kommit fram till platsen.

”Okej okej, jag hoppar först. Du är ändå för mycket en *pussy* för att våga! Så kolla, observera och lär dig hur man gör!” Jag klättrar upp och tar Hasibs ryggsäck, sen klättrar han med min hjälp upp och så är vi inne på Skansen.

”Se, inte lika svårt som förra gången. Men roligt var det eller hur? Säg mig nu, hade det varit lika kul om vi hade kommit in via den vanliga entrén?” säger jag och smeker Hasib bak på huvudet.

”Du är en geni kaka Tawab, det var kul att göra det.”

”Jag vet! Men skynda nu, vi måste försvinna härifrån innan någon av vakterna ser oss och vi blir utslängda!”

Vi sitter på en bänk vid fårens lilla farm och tittar på de nyfödda lammen som käkar gräs i tystnad och leker med varandra. Konstigt att man inte hör dem! Kanske har svenska får inga ljud? Eller kanske är de stumma? *Whatever!* Jag tar några klunkar av min Redbull och tuggar på den hemgjorda toast som Hasib haft med, medan jag tittar på fåglarna som dansar runt i träden och kvittrar. Bra att åtminstone fåglarna hörs, hur skulle det vara om inget djur lät? Fan vad tråkigt och läskigt det skulle bli, att gå mellan ljudlösa varelser och inte kunna njuta av deras melodi. Jag får en lustig tanke: hur skulle det vara om små barn inte hade någon röst? Så att när de grät behövde man inte höra dem och slippa huvudvärk! Jag vet inte om det skulle vara lustigt, men konstigt skulle det varit, absolut. Tänk om jag hade superkraften att

göra vem som helst stum bara genom att blinka! Då hade jag blinkat varenda gång Hasib inte lyssnat på mig.

”Tawab?” säger Hasib och stör mina tankar.

”Vadå?” reagerar jag medan jag klunkar i mig de sista dropparna av Redbullen.

”Du är min bästa vän vet du det!” säger han i en allvarlig dramatisk ton. *The hell I am!*

”Kaka Hasib, du vet att vi bara känt varandra i en vecka va? Är du säker på det du säger? Eller vadå? Har du fått känslor för mig?” Det är roligt att driva med Hasib. Trots att vi blev vänner förra veckan i skolan, är det som vi känt varandra sedan barndomen.

”*Fuck you*, det är du som är bög! Inte jag.”

”Okej gråt inte, vi är bästisar! Så vad vill du att jag ska göra? Beställa ett par t-shirts med samma text och färg? Eller ett örhänge?” Den här gången är det han som skrattar.

”*Jark*”, säger han, tar mig under armen och vrider min nacke.

”Idiot, inte jark, det heter *jerk*. Och släpp mig innan du bryter min nacke.” Han släpper mig och jag masserar försiktigt min nacke. Det är roligt att ha Hasib som vän, han är annorlunda än de andra i skolan, vänlig och snäll. Och rolig.

”Kaka Hasib”, säger jag och kastar panten mot papperskorgen, men den går inte in.

”Ja?”

”Vi har nu känt varandra i en vecka, trots att det inte är så lång tid vill jag ändå fråga dig om vad du tycker om min personlighet? Är jag arrogant som grabbarna i klassen säger? Eller vad säger du?”

”Hmm, låt mig tänka ...” Han tar en minut att tänka och sedan fortsätter: ”Jag tycker att du är en *maniac* som sexfantiserar om alla heta tjejer trots att du har en vacker flickvän och svär överallt utan att bry dig om vem det är som hör. Just det, en till sak, du runkar kanske fyra gånger om dagen? Eller fem gånger, om jag inte misstar mig.” *He is a fucking pain in the ass.*

”Yes, precis vad jag ville höra! Tack *koni gak*”, säger jag och kliar mig i nacken. *Koni gak* på dari är slangord för *little bitch*.

Snart går vi upp, slänger vårt skräp och säger hejdå till fåren. Nu är det dags att ta en runda för att se de andra djuren innan vi går ut - via huvudentrén - och sedan hem. Hasib är pigg som en häst och slänger ur sig meningslösa skämt, medans jag är lite trött och vill gärna att han håller käften och låta mig vara. Vi äter jordnötter som efterrätt, men inte bara det, snart börjar jordnötskriget och vi båda försöker träffa varandra i huvudet. Den som får mest träffar vinner. Dagen blev äventyrlig och vi är lyckliga, och så fortsätter kriget med skratt och *harmony*.

Sommaren 2007, Kabul.

Jag vaknar ur drömmen när jag hör ett skrik. Det är tidigt på morgonen och solen syns inte till än. Jag tittar mig om i rummet och inser att jag är ensam.

”Nej, snälla! Låt henne vara, du dödar henne ...” Det är mammas röst, hon verkar gråta, men det är inte hon som skriker. Skriet är från någon annan. Jag måste ut, måste se vad som händer. Snart är jag uppe, gnuggar ögonen och går ut. Solen träffar mig rakt i ansiktet och jag får täcka ögonen med händerna, det tar mig en lång stund innan jag kan titta igen och se saker tydligt. Det är Hajar, hon ligger nära porten och blöder ur näsan. Hennes sjal är borta och hennes hår spretrar åt alla håll. Shahin står vid Hajar med sitt bruna läderbälte i handen - samma läderbälte som han brukar använda för att slå sin fru Fatma ibland. Han har bara shorts på sig, inget annat, man kan se håret under hans armar och över bröstkorgen - vilket alltid äcklat mig.

”Bort med dig, annars får du också ...” säger Shahin och puttar mamma. Mamma ramlar och hennes huvud träffar en sten, hon blöder också, men snart står hon upp igen och slänger sig på Hajar för att skydda henne från Shahins bälte. Mamma får också några slag, men hon skriker inte - min modiga mamma. Fatma försöker rädda mamma och Hajar, men hon får en sten i ansiktet och förlorar medvetandet. Jag står skakande kvar på samma plats, rädd som en fångad mus med ett rusande hjärta och vågar inte göra något. Jag vill ta mig till mamma, men mina ben är förlamade. Tårarna rinner men jag får inte ut ett enda ord, jag är chockad - precis som varenda gång Shahin blir arg och slår antingen sin fru eller Hajar. Men den här gången slår han även mamma, min älskade vackra mamma.

Plötsligt märker Shahin att jag står bakom honom och bevittnar allt, han lämnar mamma och Hajar och kommer mot mig med morgontrötta - röda - ögon och ett ringlande brunt läderbälte.

”Vad gör du här? In med dig! Stick, nu!” Han knuffar mig hårt mot vardagsrummet - det enda rummet i huset - med all kraft han har. Jag ramlar och får svårt att andas. Shahin är nu på mamma och Hajar igen, nu använder han även sina nävar för att slå dem. Jag som ligger hjälplös och besegrad önskar bara att jag var äldre, så att jag kunde stoppa honom. Jag tittar på mamma och ser att hon blöder, både från munnen och näsan. Men hon är tyst, hon tittar bara på Shahin med tårar i ögonen och har händerna runt Hajar för att skydda henne från Shahins nävar och bälte - hon är trött och ledsen. I mammas blick ser jag besvikelse, hennes tystnad berättar mer än tusen ord och hennes tårar krossar mitt hjärta.

Snälla Gud, få det att ta slut! Hjälp min kära mamma och syster, snälla! Jag ber hjälplöst.

”Bara du kan få det att sluta ...” Jag hör en spöklig röst. När jag kollar runt för att hitta rösten inser jag att ingen annan syns till i närheten.

”Försök inte så mycket, så här kan du inte hitta mig.”

Jag fortsätter leta efter rösten men hittar ingen, till slut förstår jag varifrån rösten kommer.

Den kommer inifrån ... mig!

Hur ska jag få det att sluta?

Innerst inne har du alltid vetat svaret!

Men hjälp mig, snälla! Jag kan inte tänka klart.

Tänk brett, utan stress. Du vet var pappas pistol är begravd, gräv upp den och ta pistolen i handen. Var en man! Bara en kula i huvudet, och allt kan få ett slut på en sekund.